

JULIO ANGUITA VIU UNA REBEL·LIÓ

PCE d'Orient, PCE d'Occident

El curs polític que s'iniciarà després dels torrons porta vents de crisi per a l'actual direcció del PCE. Una cruïlla ideològica sacseja el vell cos comunista tradicional que, després de la vaga total del 14-D, haurà de triar entre la moscovització primitiva del partit o un model militant modern i democràtic.

J. Hernández

El gener de 1989 arribarà carregat de crisi a tots els nivells. La vaga general convocada, i aconseguida, pels sindicats majoritaris ha situat el govern socialista davant d'una crisi important; Alianza Popular continua dins d'un procés de descomposició interna, que sembla que no tindrà una eixida en el congrés del mes pròxim, i els comunistes continuen amb la segregació de dirigents importants, malgrat que Julio Anguita afirma que estan en un procés que avança cap a la unitat.

Però, a mitjà termini, la crisi més important sembla que és la que s'ha engendrat al si de l'esquerra. La vaga general ha posat damunt la taula nombrosos problemes entre l'anomenada família socialista, i la crisi profunda dels socialistes està deixant el camp de l'esquerra com un terreny inhòspit.

El pitjor del cas, quant a la situació del PCE, és que la seua direcció no és conscient de la crisi en què ha entrat el partit. Si fem cas a Julio Anguita, es podria pensar que si alguna crisi afecta el partit, és una crisi de creixement, en no poder donar eixida a l'exigència de direcció d'una part cada vegada més gran de la societat. Aquesta anàlisi, pròpia de l'extrema esquerra antiga, ha calat en l'actual direcció del PCE i la primera reacció que ha provocat és l'eixida del partit dels més decidits partidaris de la renovació ideològica.

Al costat d'Enrique Curiel, que s'ha convertit en una mena de representant de la nova esquerra, han abandonat el PCE José Luis Buhigues, ex-militar, progressista i especialista en temes de defensa; Antonio Kuindelan, ex-conseller de RTVE i un teòric de la comunicació, i Manuel Corbo, el principal especialista del PCE en temes d'interior, policia i terrorisme.

Però aquesta anàlisi de la direcció comunista no els ha portat únicament a ignorar la crisi en què es troben. Al

Julio Anguita.

mateix temps han fet una lectura de la situació de la societat espanyola que a penes es diferencia d'unes altres anàlisis marginals i desestabilitzadores, i pròpies de sectors partidaris clarament de destruir el sistema democràtic.

L'afirmació que l'estat espanyol està necessitat de propostes radicals, l'opció de prioritzar les relacions amb el Partit Comunista Portuguès, prosoviètic, i ralentitzar-les amb el Partit Comunista Italià, els que més han avançat en la línia de la renovació, la reafirmació dels objectius republicans dels comunistes, la discussió d'una proposta per a anar en coalició amb Herri Batasuna al Parlament Europeu i el record, fet per Julio Anguita, que la lluita armada podia estar justificada si la democràcia corria perill, indica un pas cap a la involució bastant preocupant.

Així, a més de tenir una concepció errònia de les pròpies forces, el grup dirigent de Julio Anguita creu que recuperant els vells mites del comunisme, del messianisme, el culte a la violència com una part de la història i la sobrevaloració d'alguns elements, aconseguirà la recuperació de l'esquerra. En

aquest context, la convocatòria de la vaga general i el seu èxit han caigut com si les suposicions de l'actual direcció comunista foren correctes. D'aquesta manera, en el camp de l'esquerra, a l'estat espanyol es poden iniciar processos distints i a contra corrent dels que es donen a les societats europees més estables i desenvolupades.

Mentre que al PSOE es dona un debat que promet ser interessant i que, de moment, i amb l'ajuda de la vaga general, ja ha obligat el president González a reconèixer el seu error en alguns aspectes; al PCE, amb l'exposició dels seus fantasmes familiars, es pot donar un element que no es va donar durant els primers anys de la transició: l'aparició d'un sector de marginats polítics i socials amb una política basada en l'enfrontament.

Aquest fet, en un país en què ETA, GRAPO i abans el FRAP han arribat a tenir prou gent per a preocupar a la immensa majoria de la societat espanyola, és inquietant. Una teoria aventurera pot donar lloc a aventures, i això, per ara, no sembla gens apropiat, ni per a la superació de la crisi del comunisme espanyol. □